

Giới thiệu Khung Trời Vàng Không Lá

Truyện Khung Trời Vàng Không Lá là một truyện mới được giới thiệu đến với bạn đọc trên trang đọc truyện online, một câu chuyện đầy sức hấp dẫn và thú vị, là câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng, dịu dàng và đầy cảm xúc, tưởng như chạm đến trái tim của bạn đọc. Truyện ngôn tình này khiến độc giả không khỏi có chút hoài niệm về cuộc sống và những yêu thương, sâu lắng, có đôi chút giống một góc nhỏ của chính bản thân mình.

Đông qua xuân tới. Không như mùa đông lạnh giá, mùa hè chói chang ánh nắng, mùa thu buồn với lá vàng rơi, mùa xuân mang đến cho chúng ta một không khí ấm áp, thanh bình, làm tâm hồn ta bùng lên sức sống mới. Khung trời vàng không lá không đơn thuần chỉ là một tập truyện ngắn. Đây là một cuốn nhật ký cảm xúc. Cảm xúc của mùa sum họp, đoàn viên. Đó là những câu chuyện của mùa xuân về tình yêu, tình bạn, tình gia đình, tình nhân ái. Một món quà may mắn, ý nghĩa dành tặng bạn.

Tuấn là người sở hữu một trái tim như thế. Mọi người nói rằng anh đặc biệt trong cái cuộc đời này, nhưng sự thật thì anh khổ khổ trong cuộc đời mình. Gia đình định cư bên Mỹ, một mình khẳng khẳng ở lại Việt Nam đến mức bố nổi giận mà từ mặt, một đồng học phí cũng không cho. Suốt bốn năm đại học, anh một mình vừa đi học vừa đi làm, vất vả cùng tui nhục. Thế nhưng khi ấy anh không hề thấy cực, vì bên anh có một người.

Người ấy thì khác. Cô đang tuổi xuân xanh, nét xinh đẹp tươi trẻ khiến bao người rung động. Cô cần một người con trai có thể đưa đón, cho cô những điều cô muốn, và anh thì chưa thể làm được như thế. Và rồi cô đi, một điều mà chính anh cũng cảm thấy hợp lý. Con người ta thường tìm kiếm những điều mình không có, và anh có thể thông cảm cho cô. Nước chảy về chỗ trũng đấy thôi.

Chuyện tình này sẽ ra sao, rồi cái kết truyện có hay không sẽ được toàn vẹn, vui hay buồn đây, tất cả rồi sẽ đi về đâu hay chỉ nhẹ nhàng trôi theo tháng năm. Đọc truyện để theo dõi câu chuyện tình yêu này và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Âm Áp Như Xưa, Người Phụ Nữ Của Tổng Giám Đốc,...

Bạn đang đọc truyện *Khung Trời Vàng Không Lá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trên đời này, bi thương nhất không phải là nhớ một người đến thất ruột, cũng không phải là không bao giờ gặp được người mình nhưng nhớ, mà là không còn ai để nhớ trong lòng.

Thật đấy! Thà là khóc, thà là đau, thà là vật vã cùng một vết thương nào đó, còn hơn lòng trống rỗng và hốc hác. Trái tim có thể khóc mòn mỏi, nhưng nó vẫn sẽ đập để một ngày ngừng đau thương. Nhưng trái tim không còn cười thì khác. Nó sẽ không vì bất cứ điều gì mà chậm lại hay lạc nhịp đi. Nó trở nên vô tri vô giác với mọi tác động xung quanh.

Tuấn là người sở hữu một trái tim như thế. Mọi người nói rằng anh đặc biệt trong cái cuộc đời này, nhưng sự thật thì anh khổ khổ trong cuộc đời mình. Gia đình định cư bên Mỹ, một mình khẳng khẳng ở lại Việt Nam đến mức bố nổi giận mà từ mặt, một đồng học phí cũng không cho. Suốt bốn năm đại học, anh một mình vừa đi học vừa đi làm, vất vả cùng tui nhục. Thế nhưng khi ấy anh không hề thấy cực, vì bên anh có một người.

Người ấy thì khác. Cô đang tuổi xuân xanh, nét xinh đẹp tươi trẻ khiến bao người rung động. Cô cần một người con trai có thể đưa đón, cho cô những điều cô muốn, và anh thì chưa thể làm được như thế. Và rồi cô đi, một điều mà chính anh cũng cảm thấy hợp lý. Con người ta thường tìm kiếm những điều mình không có, và anh có thể thông cảm cho cô. Nước chảy về chỗ trũng đấy thôi.

Chỉ là, cô đi rồi, cuộc đời bỗng trở thành xoay nước, con thuyền anh cứ mãi đảo vòng tròn, chìm đắm, kìm nén, chấp nhận, đến cuối cùng không còn muốn thoát ra nữa. Thân quen với nỗi đau đến mức chẳng còn cảm thấy gì không phải là bản lĩnh, mà là sự thất bại đau đớn. Để ép mình không được gục ngã, anh lao đầu vào học hành, chăm chỉ làm việc. Ít ra, cuộc đời cũng đền đáp anh bằng vị trí giám đốc trong một công ty viễn thông ở Hà Nội.

Ngoại hình bắt mắt, chiều cao ngưỡng mộ, vốn sống vượt trội, kỹ năng làm việc đáng nể, mọi người đều nói anh có một cuộc đời hoàn hảo. Phải, anh đang ở thiên đường. Nhưng anh làm cái quái gì ở nơi chết tiệt này khi chỉ có chính mình trong thế giới của riêng mình? Không một bóng người, thiên đường ấy trắng xóa trong cái nhìn lờ mờ của anh. Nó như một không gian lặp lại và trùng khớp, nhìn đâu cũng chỉ là khoảng không nhạt nhẽo.

Đông bắc qua Xuân bằng một cây cầu của nỗi buồn đối với những kẻ cô đơn, nhưng với anh thì vẫn chỉ vồn vẩn là sự trống rỗng. Hà Nội màu sắc và lộng lẫy, riêng anh chỉ thấy hai mảng trắng xám mịt mờ. Mọi người đã đi quá lâu để anh còn nhớ lại và nhức nhối, đã quá nhạt để anh có cơ hội buồn hay tiếc nuối. Mọi thứ đã trôi vụt đi rồi, bao gồm cả hạnh phúc và khổ đau, chỉ để lại mình anh giữa đông đúc cuộc đời mà lòng thì trống trải.

Ngồi ngay giữa quán xá đông vui, anh ráo hoảnh nhìn ra con đường trước mặt. Đã đủ muộn cho những bóng đèn vàng vọt lóe lên, leo lắt gieo mình vào mảng đen huyền bí, đổ dài những cái bóng lặng lẽ lên con đường bê tông xám ngắt lạnh lẽo. Thịnh thoảng, một vài cặp đôi ấm áp chờ nhau đi ngang qua, đôi lúc lại là một gia đình có đứa trẻ ngồi giữa. Bằng cách này hay cách khác, cuộc đời người này là mảnh ghép trong đời người kia. Còn Tuấn, hình như anh đã thiếu quá nhiều mảnh ghép. Thiếu một gia đình để sum họp những ngày lễ, thiếu bàn tay đảm đang của mẹ, thiếu sự vững vàng diu dặt của ba. Anh thiếu một bàn tay vươn về phía trước, buộc anh phải chờ đợi để nắm lấy. Thứ duy nhất anh có là một người bạn để tâm sự, nhưng người ấy lại ở quá xa. Đó là một cô bạn mà Tuấn quen trên mạng. Anh và cô từng nói chuyện điện thoại với nhau, cũng chỉ để họ tin vào giới tính mà Facebook hiển thị. Họ trò chuyện khá nhiều, quan tâm nhau như những người bạn rất thân, đôi lúc còn cho nhau cái quyền ghen tuông và can thiệp một chút vào cuộc đời

người kia, nhưng họ không yêu. Là chấp vá cũng được, tạm bợ cũng được, nhưng trong cái khung màu trắng xám âm đạm của anh đã dần có thêm chút nắng vàng.

Họ hợp nhau, thành thật với nhau, lắng nghe và thông cảm cho nhau, nhưng lại quá xa nhau. Một người tận trong Nam, một người mãi ngoài Bắc. Khoảng cách địa lý là thứ quá rõ ràng, không thể nhắm mắt mà xem như chẳng có gì. Vẫn biết việc để họ gặp nhau một lần cũng chẳng có gì khó khăn. Nhưng gặp rồi sao nữa? Hai người lại về với thế giới của mình. Ai sẽ là người thu mình lại? Ai sẽ là người mong nhớ hoài?

Một ngày, cô nói mình thương anh, và anh cũng đáp lại như thế. Rồi họ vẫn hay nói thương nhau mỗi tối trước lúc đi ngủ. Dành cho nhau một nơi nhỏ trong trái tim để thấy mình vẫn còn quan tâm và được quan tâm, vẫn còn có người cần đến và chờ đợi. Anh để cô là người thương trong cuộc đời mình, một dạng tồn tại thiêng liêng không mang tính chất chiếm hữu. Thế nhưng cái cách mà con người ta “thương nhau để đó” liệu có phải là một tình cảm an toàn, hay chỉ là cách hủy diệt cảm xúc trong mình?

Mặc dù có lúc muốn thoát ra khỏi cái phòng giam tù túng trong lòng mình, nhưng anh lại cảm thấy vô nghĩa và sợ hãi. Đôi khi, người ta không muốn tiến về phía trước, không phải vì không đủ sức, mà là vì nơi ấy chẳng có ai đang đợi. Chính vì vậy, anh vẫn giữ lại một phần khép kín cho riêng mình, không để cô bước chân vào. Anh sợ ai đó sẽ khuấy động nó lên, cho anh quen với sự sinh động của cuộc sống rồi một lần nữa rời đi, đẩy anh trở về vùng tăm tối này.

Cô thì khác, cởi mở và nồng nhiệt, có sự dữ dội của cô gái dám yêu, lại có thêm chút đanh đá của cô gái dám hận. Cuộc sống của cô màu sắc, năng động, hoàn toàn trái ngược với anh. Chính vì vậy, Tuấn luôn có cảm giác bị cô cuốn đi, mọi thứ lướt nhanh ngoài tầm kiểm soát. Nhiều lúc đọc lại những dòng inbox tình cảm, anh tự cảm thấy khi ấy bàn tay mình đã thuộc về một ai khác. Diễn hình là chuyện họ để tình trạng đang hẹn hò trên Face với nhau mà khi anh nhìn lại thì thật sự ngỡ ngàng vì mình đã làm như thế. Hay như cái lần cô sinh vào người bộ váy cưới của ai đó, make up và làm tóc như một cô dâu, đeo thêm một chiếc mặt nạ che đi nửa mặt rồi chụp hình mang lên Face tag anh vào kèm theo dòng chữ “Cô dâu của anh”. Cả hai đều biết đó là do bản tính điên rồ và ngẫu hứng của cô, nhưng anh thấy sao mọi thứ nhanh quá, và anh muốn thu mình lại. Có lẽ, một mình mãi nên đã đem lòng yêu sự cô đơn, xem nó là bạn đồng hành trong cuộc đời mình, cho nên khi có ai đó bước vào, xáo trộn những điều đã quen thuộc dù tốt dù xấu, bản thân anh sẽ có khuynh hướng đóng kín mình hơn. Vì vậy, Tuấn quyết định lạnh nhạt dần với cô. Anh bắt đầu điều đó bằng một dòng inbox: Em này!

Cô trả lời ngay sau đó: Em đây.

Tuấn đắn đo một chút rồi gõ nhanh và gửi tin nhắn đi: Mình bỏ Relationship đi nha em!

Phía bên kia là một sự im lặng nghệt thờ. Đột nhiên anh thấy ân hận về lời mình vừa nói. Nhưng lúc anh định cứu vãn thì cô lại trả lời: Ủa.

Anh ngập ngừng: Thế em bỏ đi!

Cô gửi tới một mặt cười và một chữ: Ủa.

Cô làm theo lời anh nói, sau đó không tiếp tục chat nữa. Bình thường, cô nói rất nhiều, nhưng hôm nay lại trở nên trầm lặng đến xa lạ. Sự im lặng thì luôn đáng sợ hơn gấp trăm lần tiếng gào thét. Anh bắt đầu cảm thấy hoang mang thật sự. Anh không biết chính xác cô đang nghĩ gì. Liệu cô có tự ái mà cắt đứt mọi liên lạc hay không?

- Thời gian qua em đã rất vui. Cảm ơn anh! – Cô gửi qua một dòng tin, đọc thôi đã hiểu là lời tạm biệt.

Sự hoang mang trong anh được nhân lên: Em đừng nghĩ gì nhé! Anh không muốn để Rela thôi. Không có ý gì khác đâu.

Cô lại gửi đến một cái mặt cười kèm dòng chữ: Ủ anh!

Mặc dù cô không trách móc hay gặng hỏi, nhưng anh cảm thấy thái độ của cô đã khác đi. Cô lại tiếp tục im lặng và cả anh cũng chẳng biết nói gì hơn. Đã quá lâu rồi không được ai quan tâm, có lẽ vì thế mà bản thân anh cũng chẳng ý thức được mình đang ngốc nghếch thế nào. Thêm vào đó, những người đã nát tim bằng cách ôm một ảo tưởng bắt đầu từ hy vọng như anh, tình cảm là thứ nguy hiểm, qua mạng thì lại càng khó nắm bắt hơn.

Tuấn chỉ thật sự biết mình đã tổn thương cô khi cái nick quen thuộc không còn í ới gọi anh mỗi ngày nữa. Cô vẫn online, nhưng anh có cảm giác mọi thứ trầm lặng đi hẳn. Không cập nhật status, không post hình ảnh, cũng không thấy cô like hay comment điều gì. Anh có cảm giác cô đang treo máy, còn người thì đi đâu đó.

Chính xác là hai tuần họ không nói chuyện với nhau. Nhiều lần anh muốn pm nhưng chẳng hiểu vì sao những dòng tin ngập ngừng đều bị xóa vội đi. Nick của cô vẫn sáng, nhiều đêm anh thức khuya làm báo cáo đến gần sáng, ngó lại vẫn thấy cô ở đó. Đôi khi anh thấy như họ đang chơi trò cân não, và ai bắt chuyện trước thì người đó thua. Chẳng biết hình phạt của cái sự thua ấy là gì, nhưng chắc rằng nó còn dễ chịu hơn việc cứ để ý nhau nhưng lại im lặng. Có điều, cả hai đều chọn cách tự làm khổ mình.

Thêm hai tuần nữa trôi qua trong sự im lặng nghệt thờ và trống trải, cô là người thua trước. Dòng tin ngập ngừng gửi đến cho anh lúc mười một giờ đêm Tết Tây: Cho em địa chỉ của anh!

Vào lúc anh nghĩ cả hai sẽ không bao giờ nói chuyện với nhau nữa thì cô pm, cảm giác giống như một đập nước vỡ òa. Anh thấy tim mình run lên, những ngón tay vội vàng gõ chữ: Làm gì vậy em? – Không phải anh muốn hỏi. Anh muốn kéo dài cuộc trò chuyện.

- Em gửi cho anh cái này. – Cô gửi kèm theo một icon mặt cười rất tươi.

- Vậy em lấy giấy bút ghi lại đi! – Anh nói rồi tiếp tục gõ địa chỉ cho cô, trong lòng hồi hộp tự hỏi không biết cô gửi gì.

Ba ngày sau, một hộp quà màu xanh rêu không ghi người gửi được chuyển đến cho anh, bên trong là một chiếc khăn quàng cổ màu đen. Anh có thể chắc chắn là do cô gửi. Khăn đan không đẹp, người khó tính nhìn vào sẽ nói nó quá xấu, nhưng nhờ vậy mà anh đoán được là do chính tay cô làm.

Kèm theo chiếc khăn là một mảnh giấy nhỏ nguyệt ngọc dòng chữ không đẹp mắt: “Quàng nhé! Trời lạnh lắm!” Vẫn là một cái mặt cười rất tươi được vẽ bên dưới. Cô luôn tạo cho người khác cảm giác mình hay cười và vui vẻ.

Anh đã mê mẩn chiếc khăn suốt ngày hôm đó trong lúc đợi nick cô sáng, nhưng điều ấy đã không xảy ra. Nhiều tuần sau đó nó cũng im lìm. Anh có cảm giác như cô đã mất tích, bởi cả số điện thoại cũng không liên lạc được.

Tuần khủng hoảng thật sự. Món quà nhỏ của cô chất chứa một sự quan tâm và chân thành to lớn. Ngay lúc cảm nó lên, trong anh là niềm hạnh phúc vỡ òa và sự ân hận áy náy. Tình cảm của một người không được quyết định bởi khoảng cách địa lý mà là bởi trái tim. Anh đã quá xem trọng tất cả những khó khăn có thật, rồi quên đi điều quan trọng nhất là cô thương anh. Giờ thì hay rồi! Cô biết mất. Và điều này anh chỉ có thể tự trách mình. Chính anh là người xem thường sự quan tâm của cô và quay lưng với nó.

Từ hôm hỏi địa chỉ anh cho đến tận Tết, cô không xuất hiện thêm một lần nào nữa. Tuần đã chìm trong sự nuối tiếc từ ngày này qua ngày khác. Hơi ấm trên cổ càng nhắc cho anh nhớ về hành động cũng như suy nghĩ ngu ngốc của mình.

Tết đến, đường phố Hà Nội lộng lẫy trong vô vàn màu sắc tươi tắn. Đào hồng, dưa hấu xanh, những chiếc áo dài đỏ thắm, tất cả đều như đang cười vào sự ảm đạm trong lòng Tuấn. Niềm tiếc nuối trong anh dù đã nguội ngoai nhưng vẫn rất nhức nhối. Nhất là mỗi khi định ra ngoài, vợ lấy chiếc khăn cô đan quàng lên cổ, lòng anh lại chùng xuống với vô vàn “Giá như”. Rồi có những đêm online Facebook một cách trống rỗng, anh nhớ những icon cười cô vẫn lì lắc ngày xưa. Cùng một biểu tượng ấy thôi, người khác gửi lại chẳng khiến anh bật cười như cái cách cô vẫn làm. Nhiều lúc trằn trọc khó ngủ, anh nhớ tiếng hát run run của cô. Cô vẫn hát cho anh nghe, dù giọng chẳng hay nhưng lại khiến giấc ngủ đến với anh một cách an lành hơn. Tất cả những điều tốt đẹp ấy đã không còn nữa, là anh tự tay mình hất đổ. Trời vào xuân nhưng Hà Nội vẫn lạnh, sắc trời hư ảo trong cái màn sương đông đánh. Tuấn cúi thấp, dùng khăn quàng cổ che đi nửa gương mặt, tay giấu trong túi áo dạ, bước nhanh qua con phố không người. Kì lạ là anh đã luôn một mình suốt quanh năm, nhưng chỉ thật sự thấy đơn độc và cô đơn vào những dịp thế này. Người người, nhà nhà đang quây quần bên nhau, trong khi đó anh lại một mình đi ăn.

Chọn một quán bún ngan gần nhà, Tuấn lặng lẽ đi vào. Theo sau anh là một cô gái nhỏ người, mái tóc cột cao rất năng động, gương mặt thon gọn, không xinh đẹp nhưng dễ nhìn.

Tuần chọn chiếc bàn trong cùng, mặc dù tất cả các bàn trong quán đều trống. Cô gái cũng theo anh ngồi xuống đó. Tuấn ngỡ ngàng, nhưng lại chẳng biết phải nói gì, thế nên chỉ im lặng.

Cô gái cũng không hề có ý định lên tiếng. Cô chủ động lau đĩa và muỗng cho anh, dùng khăn giấy lau mặt bàn, động tác tự nhiên và thoải mái như thể họ đã cùng ăn với nhau nhiều lần.

Ôm trong lòng một bụng thắc mắc cùng ngỡ ngàng, Tuấn cúi đầu ăn trong im lặng, thỉnh thoảng nhướn mắt nhìn cô gái trước mặt qua hai hàng mi. Trông cô hoàn toàn lạ lẫm, gương mặt không chút quen thuộc. Từ góc nhìn của anh, đôi mắt cô hơi sụp xuống, hàng lông mi dài rũ một góc nghiêng phủ lên đôi mắt một nét buồn hoang hoải. Điều này hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ hoạt bát được tạo thành bởi kiểu tóc cũng như quần áo. Cô gái rất tự nhiên, ăn uống ngon lành, không nói chuyện với anh. Vì không tập trung ăn, khi cô gái xong xuôi thì anh mới chỉ được quá nửa. Không đợi anh, cũng không chào một câu, cô gái đứng lên, tính tiền cho hai người rồi rời khỏi quán.

Cho đến khi bóng lưng cô mất hút cuối con đường, bỏ lại phía sau màn sương mỏng và sự ngỡ ngàng của Tuấn, anh vẫn không biết chính xác điều gì vừa xảy ra. Họ giống như hai người lạ buộc phải ngồi cùng bàn vì quán hết chỗ, nhưng rõ ràng các bàn khác đều đang trống. Hơn nữa, cô còn chủ động thanh toán như tỏ ý muốn mời anh một bữa.

Tuần ngẫm nghĩ thật lâu, nhận ra mình phải nghĩ thêm lâu hơn nữa, cho nên nhún vai rồi tiếp tục ăn.

Khi anh ra về, sương đã tan đi gần hết, chỉ còn chút lạnh lẽo mang lại cảm giác thoáng đãng và dễ chịu. Tuấn tạt qua hồ Gurom trước khi đi về nhà, bầu bạn với điệu thuốc và nhìn vu vơ ra mặt hồ trước mặt. Trong anh đang là cảm giác gì, tự bản thân cũng chẳng thể gọi tên. Bơ vơ? Lạc lõng? Cô đơn? Tất cả đều không! Anh như một cái hộp rỗng tuếch chứa thật nhiều khí lạnh. Tất cả chỉ là sự run rẩy và trống rỗng.

Một mình thế này tất nhiên thêm có người bên cạnh, và lúc này anh ao ước được quây quần bên gia đình. Tuổi trẻ thường xem tình yêu là tất cả, anh cũng đi qua cái tuổi ấy. Ngày đó, vì người yêu, anh cương quyết làm trái ý bố mình, tách hộ khẩu ra và khẳng khái ở lại Việt Nam. Đến giờ cũng đã tám năm rồi, những nông nổi đã trôi về quá khứ, nhưng tự ái và cái tôi thì quá khó để vượt qua khiến anh không đi tìm gia đình mình.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, điện thoại Tuấn reo lên như một sự thức tỉnh. Là nhân viên trong công ty gọi điện. Họ đang ở trước nhà anh cùng với thức ăn và bia để nhậu nhẹt một bữa. Năm nào cũng vậy, các anh em đều tụ tập ở nhà anh, chúc Tết, nhậu và hát hò. Không khí luôn rất vui, có điều lòng anh vẫn thiếu thốn đến khó hiểu.

Từ hồ Gurom về đến nhà Tuấn chỉ mất năm phút đi bộ. Mãi ngoài đầu ngõ anh đã thấy năm sáu chiếc xe máy chờ hai đang đợi mình.

Thế là cả ngày anh cuốn mình trong cuộc nhậu ồn ào, mãi đến tối mới dọn dẹp xong nhà cửa và ngồi vào máy tính. Anh muốn mang chuyện cô gái ban sáng kể trên Facebook vì cảm thấy nó rất thú vị. Vừa vào Face, ngay tại trang chủ, anh thấy tám hình chụp một cô gái tại sân bay, đó chính là cô gái sáng nay cùng ngồi ăn với anh. Thoáng nghĩ trái đất tròn, anh đưa mắt nhìn tên Face của cô, rồi chết điếng đến sững sờ. Chính là cô, cô gái đã đan cho anh chiếc khăn thật ấm rồi biến mất khỏi cuộc đời anh. Chính là cô gái hay cười lì lắc với những icon đáng yêu. Chính là cô gái vẫn hay hát cho anh nghe mỗi tối. Từ lúc quen nhau cô đã từ chối cho anh xem hình, chỉ đưa số điện thoại để xác nhận đúng là con gái.

Tuần ngồi bất động nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính rất lâu rồi mới đọc dòng trạng thái đi kèm với tấm hình của cô: “Tạm biệt Hà Nội! Bún ngon rất ngon, không khí rất ngọt, người ấy rất hiền!”

Hình được cập nhật lúc ba giờ chiều, bây giờ đã tám giờ tối. Tuần chộp lấy điện thoại và gọi cho cô. Lần này đã liên lạc được, cô cũng nhận cuộc gọi.

- Cho anh địa chỉ của em! Anh sẽ vô Nam – Tuần nói nhanh như sợ cô sẽ đổi ý mà cúp máy.
- Anh ở nhà đi! – Giọng nói quen thuộc lại vang lên.
- Tại sao? – Anh đứng bật dậy khỏi ghế.
- Nhà sắp có khách. – Cô cười qua hơi thở.
- Là sao em? – Tuần ngây ngốc.
- Anh chỉ cần biết vậy thôi. Em mệt rồi, đi ngủ sớm đây. Anh ngủ sớm đi!
- Khoan đã! – Tuần không muốn cúp máy, anh sợ ngày mai sẽ lại là giọng nói tổng đài trả lời mình.
- Sao vậy anh? – Cô vẫn rất êm dịu, hiền hòa như một dòng nước mát quanh đời anh.
- Hát cho anh nghe đi! – Tuần sức nhớ rằng mình rất thèm cái cảm giác an yên và chiếm hữu ấy. Khi cô hát, anh có suy nghĩ cô như trái đất xoay quanh mặt trời là mình. Tiếng hát ấy chỉ dành cho mình anh.
- Em mệt rồi, để ngày mai đi. Anh ngủ sớm đi! – Cô cười qua hơi thở.
- Ngày mai... em nhất định phải gọi cho anh nhé! – Tuần ngập ngừng.
- Em hứa! – Cô nói chắc nịch.

Thế rồi họ cúp máy, cô bình yên tìm một giấc ngủ sau những ngày mệt mỏi làm thêm để có thể ra Hà Nội một chuyến, anh mỉm cười an yên ngồi bên bàn máy tính mân mê chiếc khăn len.

Sáng hôm sau, đúng như lời cô nói, nhà anh có khách. Hai vị khách vốn là người nhà. Đó là bố mẹ anh. Tuần từng sờ đến mức không thể cử động, cứ đứng chôn chân ngay trước cửa. Có gì đó vỡ òa trong lòng, mang theo hơi ấm và sự hồi sinh chảy qua từng tế bào. Mắt Tuần nóng ran vì hạnh phúc đang hóa thành nước muốn trào ra.

- Mà không mời bố vào nhà à? – Bố anh vẫn dừ như ngày xưa.

Tuần giật mình rồi ngượng ngùng tránh chỗ khỏi cửa ra vào. Anh còn tưởng phải đến khi lấy vợ mới dám liên lạc với bố mẹ mình, không ngờ họ lại về tìm anh.

Dù thời gian có thể tạo nên khoảng cách trong lòng và sự gượng gạo là khó tránh khỏi, nhưng tình thân và máu mủ thì là thứ thời gian vĩnh viễn không thể xóa nhòa, cho nên họ cũng mau chóng tìm lại được không khí gia đình vui tươi như ngày xưa.

Buổi tối hôm đó cô đã gọi cho anh đúng như lời hứa.

- Cảm ơn em! – Giọng Tuần đong đầy niềm vui cùng dịu dàng.
- Về điều gì? – Cô thì cứ mãi như một con suối nhỏ hiền hòa.
- Vì đã tìm và liên lạc với bố mẹ anh. – Tuần thật sự biết ơn về điều đó. Anh chỉ vô tình tâm sự với cô để tìm sự nhẹ nhõm trong lòng, không bao giờ nghĩ cô lại để tâm và làm cho anh nhiều điều như vậy.

Có tiếng cười khe khẽ của cô, rồi giọng nói êm ả lại vang lên: Anh này! Mai nở rồi đấy. Một khoảng trời vàng không lá. – Để có những cánh hoa vàng tươi tắn và xinh đẹp ấy, những cây mai đã phải trải qua một quá trình trơ trọi cành khô, bị người ta tàn nhẫn ngắt hết những chiếc lá xanh.

- Anh sẽ vô Nam ngắm mai vàng với em – Tuần cười qua hơi thở. Anh cảm giác cô đang rất gần, ngay chính trong trái tim anh đây.
- Em đợi anh!

.....

Bạn đang đọc truyện *Khung Trời Vàng Không Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Khi Mùa Xuân Đến

Tác giả: Jathy

1.

Trên không trung, những ngôi nhà với ánh đèn sáng rực trong lòng Hà Nội trông như những con đom đóm nhỏ bé đang ẩn hiện trong đêm tối. Máy bay dần dần hạ thấp độ cao, màn mây tan dần theo sai cánh của con chim sắt đang muốn đậu xuống sân bay Nội Bài. Trái tim tôi khẽ run lên nhẹ nhẹ khi nghĩ về cái lạnh giữ những ánh đèn ấm áp ấy.

Tôi đứng co ro ngoài sảnh sân bay. Nước mắt viền mi, và từng giọt chậm chậm trào ra khi tôi nhìn thấy mẹ. Mẹ dường như ngừng ra vài giây trước khi kịp lau nước mắt trên khóe mi tôi và nói vài lời an ủi.

- Sao con lại ăn mặc thế này! Mẹ đã dặn là Hà Nội đang giữa đông.

Mẹ cầu nhàu đôi chút rồi lôi ra một chiếc áo bông màu mận chín, nhìn qua cũng biết lớp bông bên trong dày đến mức nào. Loại áo này tôi chưa từng có cơ hội mặc thử.

- May mà mẹ biết trước tính con ầu đơàng nên mang sẵn áo đi!

Tôi lưỡng lự đón lấy cái áo, cũng lưỡng lự không kém khi mặc nó vào. Một cảm giác ấm áp bỗng lan tỏa, không phải là cảm giác ấm áp khi những tia nắng của Sài Gòn chạm vào người, không phải là cảm giác ấm áp khi mặc những chiếc áo ni vào những ngày nắng to. Cảm giác này xa lạ quá!

Ngồi sau xe mẹ, hình như đã rất lâu rồi tôi mới có thể ôm mẹ từ phía sau, chặt thật chặt! Ba năm, từ ngày ba mẹ ly hôn, tôi vẫn nghĩ mình sẽ mãi sống bên ba, thỉnh thoảng có thể gọi điện hỏi thăm mẹ. Tết nhất mẹ sẽ bay về Sài Gòn để ăn với tôi vài bữa cơm, đưa tôi đi chơi vài buổi. Nhưng rồi sự ra đi đột ngột của ba khiến tôi như kẻ chết đuối, cứ chìm chìm dần trong làn nước chảy xiết ở thượng nguồn cuộc sống. Tôi chơi vơi và chỉ kịp giữ bình tĩnh khi nhận được điện thoại của mẹ. Tôi sẽ ra Hà Nội, học tiếp lớp 12 và có thể sẽ học đại học ở đó.

Từ bé đến lớn, tôi luôn đi theo những con đường được vạch sẵn. Tôi không muốn mạo hiểm hoặc tôi cũng chẳng hề có cơ hội nào để mạo hiểm. Mọi thứ cần được chuẩn bị kỹ càng khi tôi lên phát biểu trong lễ đón nhận học sinh mới năm lớp 6 hay lễ tốt nghiệp năm lớp 9. Vậy nên khi biết mình sẽ đến một nơi xa lạ, đến với những con người xa lạ, đến với một cuộc sống xa lạ, dường như tôi đang đặt cược mọi thứ của cuộc đời mình. Tôi thấy mình run hân khi đã ngồi trên chuyến bay, tôi chẳng có cơ hội để chuẩn bị gì. Nhưng ít nhất tôi còn có mẹ.

Chiếc xe của mẹ rẽ vào một ngã ba, dường như cuộc đời tôi cũng đang chạy theo ngã rẽ ấy. Cảnh vật dần lùi về phía sau, những cánh đồng hoa bạt ngàn cũng dần thay bằng những ngôi nhà nhỏ nhưng ấm cúng. Con ngõ nhỏ là lối rẽ cuối cùng cho chúng tôi, trước khi chiếc xe của mẹ dừng lại trước một ngôi nhà màu xanh lam.

Mẹ chặt vật dắt cái xe vào lán, tôi cũng bước vội theo với cái vali nhẹ bằng trên tay. Con chó bông của lên khiến tôi giật mình, nó đâu biết rằng tôi là cô chủ nhỏ của nó. Nhặt cái vali vừa bị rơi xuống đất, tôi dừng lại vài giây. Vali của tôi chẳng có gì, và tôi nghĩ rằng những thứ mình mang đi cũng chẳng giúp ích được gì trong một mùa đông buốt giá mà tôi chưa từng biết đến.

Con chó vẫn sủa không ngừng, tôi ngăn người nhìn bầu trời Hà Nội. Không trăng, không sao, cũng chẳng hề có một gợn mây. Con gió bắc thổi qua khiến tôi lạnh run người

- Vào nhà đi con! - Mẹ vừa mở khóa cửa vừa gọi tôi.

2.

Tôi mất một tuần để tự sắp xếp lại cuộc sống, từ những điều nhỏ nhất như thức giấc lúc mấy giờ cho hợp với mùa đông Hà Nội. Buổi sáng tôi không thể dậy sớm nổi khi bị chiếc chăn bông ấm áp quyến rũ bằng những giấc ngủ ngọt ngào. Mọi thứ khá khó khăn khi tôi nhận ra khẩu vị của mình không hợp với những món ăn nhạt miệng ở đây.

Quang trọng là việc học! Mẹ tôi là hiệu trưởng ngôi trường mà tôi sẽ theo học cho đến khi tốt nghiệp. Không đồng phục, không thể học sinh, và tôi cũng chẳng được vào trường. Ngày đầu tiên đi học, mẹ không có mặt ở trường để giải quyết vụ rắc rối nho nhỏ này cho tôi. May thay, một người bạn cùng lớp nhận ra cô bạn miền Nam vừa ra mắt tuần trước là tôi đang mắc kẹt với đồng nội quy dài dằng dặc của nhà trường.

Tùng đưa tôi vào lớp, cậu cười, vẻ thích thú như một đứa trẻ vừa khám phá ra một trò chơi mới.

- Chúng ta là hàng xóm.

Mọi thứ lại tiếp tục trở nên khó khăn khi tôi nhận ra các học sinh trong lớp đều không muốn trở nên thân thiết với tôi. Một phần có lẽ vì tôi là con gái của hiệu trưởng, một phần có lẽ vì tôi không giống với mọi người. Duy chỉ cậu bạn cùng bàn - người đã giúp tôi vào trường là có hứng thú để bắt chuyện với một kẻ đang lạc lõng.

- Cậu thấy Hà Nội có lạnh không? - Tùng hỏi bằng giọng, ánh mắt cậu dán chặt vào chiếc bút đang được xoay liên hồi.

- Sài Gòn cũng có những khi xuống dưới hai mươi độ, nhưng tớ chưa từng biết đến cái lạnh như ở đây. - Tôi chậm chạp trả lời.

Tùng nhún mồm nhìn chiếc bút rơi khỏi tay mình, rơi xuống chân bàn. Cậu cúi người xuống nhặt rồi nói với tôi, tựa như một lời an ủi:

- Yên tâm đi, sắp đến mùa xuân rồi!

3.

Buổi sáng đầu tiên của kì nghỉ Tết, tôi dậy sớm và nhìn thấy Tùng đang xỏ giày dưới gốc cây trước cửa nhà. Tôi có thể nheo mắt mà nhìn thấy được hàng mi cong cong của Tùng đang rủ xuống. Chùm hoa vàng rực rỡ khảm trên vai cậu. Tôi tự hỏi đó là hoa gì.

Tùng đứng dậy khởi động chân tay, con chó Nhật lông xù chạy luẩn quẩn quanh chân cậu. Tôi lơ đãng nhìn về phía con cún nhà mình đang được xích dưới gốc cây mít. Nó cuộn tròn người lại như một con mèo nhỏ. Tôi đột nhiên nghĩ, cái gì cũng phải từ từ. Chẳng phải con cún cũng không còn cần nhặng lên mỗi khi nhìn thấy tôi rồi sao?

Lúc thoát được những suy nghĩ miên man, tôi đã không còn nhìn thấy Tùng nữa.

Những buổi sáng sau đó, tôi vẫn cố thoát ra khỏi những giấc ngủ ám áp để nhìn thấy Tùng xỏ giày. Một lý do không chính đáng nhưng lại giống như một sợi dây thừng bện chặt. Nó đủ sức để kéo tôi lên.

Đôi khi, trong cuộc sống bẽ bộn, ta cần tự tết cho mình một sợi dây thừng. Một lúc nào đó, khi gặp khó khăn, nếu chẳng có ai lôi ta lên, ta sẽ phải tìm cách leo lên khỏi đáy vực bằng chính sợi dây ấy.

Đạo này trời hay có sương, Tùng cũng chẳng còn chạy bộ nữa. Ngược lại, tôi bỗng thêm chạy. Ước gì tôi muốn chạy trong sương.

Khép cánh cổng gỗ lại, tôi hít một hơi thật sâu. Lúc đi qua nhà Tùng, tôi dừng lại một chút, cũng không biết mình đang đợi ai, đợi cái gì, đợi điều gì. Nhưng tôi vẫn muốn mình dừng lại, vài giây thôi.

Tôi hoảng hốt khi nhận ra có ai đó vừa đập vào vai mình.

- Chạy buổi sáng không, Nhi? - Tùng hào hứng cười, khoe hàm răng trắng sáng.

Tôi gật đầu nhẹ, cảm thấy im mình vẫn đang đập liên hồi. Lòng tự nhủ, đã đến lúc xỏ giày vào và bắt đầu chạy rồi. Cuộc sống Hà Nội, tôi cũng nên bắt đầu học cách hòa hợp với dòng chảy ở đây. Có thể tôi không thuộc về nơi này nhưng tôi sẽ khiến những thứ tôi yêu thương thuộc về mình.

- Trời luôn có sương thế này vào mùa đông...- Tùng ngừng một lát để thở rồi mới nói tiếp. - Nhưng khi mùa xuân đến, sương sẽ tan hết thôi!

Chúng tôi bắt đầu chạy trong màn sương. Nói là chạy nhưng thực chất cả hai chỉ đi nhanh hơn đi bộ một chút. Tôi không thể nhìn thấy được con đường phía trước, không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì cả. Tôi chỉ nhìn thấy Tùng - người đang chạy song song với tôi.

Được một lúc, trời sáng dần, có những tia nắng nhẹ, chúng tôi chạy ngược lại con đường cũ để trở về nhà. Sương đã tan dần nhưng vẫn còn đọng lại trên khắp cánh đồng hoa bạt ngàn.

Tôi định về nhưng Tùng lại rủ tôi ra sau vườn nhà cậu. Tùng dùng cái xẻng nhỏ đào một ít đất lên. Tôi nhìn theo tay cậu cho đến khi hạt mầm được vun sâu trong đất.

- Cậu trồng cây gì thế? - Tôi tò mò hỏi.

Tùng nhìn tôi, vẻ như đang cười:

- Đợi khi nào nó nảy mầm, cậu sẽ biết!

Bình tưới nước trong tay cậu bắt đầu chảy xuống, thấm dần vào đất, và có lẽ những hạt nước cũng đang tìm cách đến với hạt mầm.

Tùng dẫn tôi vào trong nhà chơi. Bố mẹ cậu đi làm xa, một mình cậu sống và tự chăm sóc mình. Cậu vắt cho tôi cốc nước cam khi tôi đang mân mê cuốn lịch treo trên tường. Đột nhiên tôi nhận ra mình đã đến Hà Nội được gần một tháng. Cuối đông đầu xuân! Tôi tự hỏi, không biết mùa xuân có thực sự đáng mong chờ như Tùng vẫn nói hay không? Nhưng tôi vẫn muốn đợi, để xem hạt giống trong vườn nhà Tùng là cây gì..

Bạn đang đọc truyện *Khung Trời Vàng Không Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Gió Nâu

Huyền Min

1. Trắng xóa

Sáng chớm đông. Thư viện thành phố chìm đắm trong không gian tĩnh lặng. Tôi đứng nép mình trong khoảng trống giữa hai giá sách, ép cuốn Bách khoa toàn thư lên che nửa khuôn mặt, chăm chú hướng ánh nhìn và để mặc dòng suy tưởng trôi về phía khung cửa sổ đương mùa gió thổi lá bay li ti. Bên chiếc giá vẽ đặt sát mép bàn đón nắng mặt trời nhàn nhạt, Vic vẫn ngồi đó, trầm tư, trên tay là chiếc cọ vẽ nhuộm màu nâu hoang hoải.

Tôi và Vic là hai người lạ. Hả rồi, tôi chẳng có một mối quan hệ nào ở xứ sở trời Âu này cả. Tất cả chỉ là tình cờ, trong lần tôi phát hiện ra cậu ấy vào một ngày cuối thu ẩm đạm. Khi đang lơ ngơ với những cuốn sách cao ngút vượt quá tầm tay trong thư viện, một tích tắc như là định mệnh đã khiến ánh mắt tôi bất chợt sượt ngang qua hình ảnh mái tóc màu hạt dẻ đang khẽ vờn bay. Ngồi yên lặng bên ô cửa sổ lưa thưa vết nắng, Vic lơ đãng quét nhẹ một màu nâu ấm lên tờ giấy trắng trên giá vẽ. Không hiểu sao lúc ấy khi nhìn Vic, tôi lại ngay lập tức liên tưởng đến hình ảnh thiên thần gãy cánh đang chơi vui trong những mảng màu. Vic thường đến thư viện từ sớm, mà lần nào đến cũng ngồi ở cái bàn đó. Cậu ấy thường chăm chú đọc những cuốn sách dày cộp về lý luận hội họa và thỉnh thoảng lại quét quét chiếc cọ vẽ trên tay. Vic không hẳn là một họa sĩ, nhưng nhiều người sẵn sàng trả hàng trăm đô la để mua một bức tranh của cậu ấy. Một chàng trai trầm tính thì có tài, tôi nghĩ đó không phải là chuyện lạ. Ấy vậy mà vẫn có khi tôi bắt gặp chàng "thiên tài" ấy ngủ quên bên cạnh những tập tài liệu chất thành đống. (TT)

... Berne tọa lạc ở phía tây Thụy Sĩ, là một thành phố cổ kính có tuổi đời hơn 900 năm, nằm trên một bán đảo ở khúc quanh dòng sông Aare hiền hòa. Nếu thế giới là một hộp màu lớn, thì Berne sẽ là màu nâu, pha chút đượm buồn, tĩnh lặng của những khu nhà cổ. Tháp đồng hồ Zytglogge cứ đến 12h trưa là kêu vang những tiếng bing bong. Đường phố nhỏ xinh lưa thưa bóng cây che phủ.

Tôi đến Berne với một tâm trạng cực kỳ không ổn. Suất học bổng giành được đã mang tôi vĩnh viễn rời khỏi Việt Nam. Học sinh ngoại quốc ở trường trung học của tôi khá nhiều, nhưng không có nghĩa vì thế mà tôi dễ dàng bắt nhịp được. Người bản xứ chủ yếu nói tiếng Pháp, Đức và Ý, còn tôi chỉ sử dụng được mỗi tiếng Anh. Giao tiếp là một điều khó. Hòa vào cuộc sống hối hả khác xa với đất nước nhỏ bé của mình lại còn khó hơn nhiều. Tôi dường như bị đánh văng ra để rồi trở thành một con chim nhỏ. Dù không yếu ớt, nhưng lạc lõng.

Berne những ngày giữa đông lạnh cóng. Tôi lầm lũi đến trường, giấu những tiếng ho sù sụ rất cả cổ họng đằng sau chiếc khăn len to bản. Gần nửa năm, mọi chuyện không quá khó chịu như tôi tưởng tượng. Không có bạn bè, không có ai bên cạnh để sẻ chia, không có lấy một sở thích để giải trí mỗi khi rảnh rỗi. Nhưng tôi vẫn hài lòng. Chỉ ít thì tôi có thừa tự do để không quá bận tâm đến việc kết thân với những người xung quanh, để chẳng cần câu nệ việc mình đang bơ vơ ở một thành phố lớn, trong một trường trung học quốc tế lớn. Sao nào? Tại sao phải làm những điều mình không thích chỉ vì nó là lẽ tất yếu? Tôi có thể làm những chuyện khác hay hơn. Ví dụ như lấy việc bí mật quan sát Vic làm một thú vui và thú vui đó có thể khiến tôi tìm kiếm cười suốt cả một ngày. Có thể hơi kỳ cục vì chưa bao giờ tôi bắt gặp mình biết hỏi hòm trước một chàng trai như vậy. Điều duy nhất lý giải được những xúc cảm khó tin ấy, có lẽ là vì hình ảnh chênh vênh của Vic giữa làn ranh mờ nhạt của những mảng màu đan xen ấy.

2. Những màu tôi trong bức tranh của họa sĩ

Tôi thích gọi Vic là con gió có vị của màu nâu. Chẳng biết tại sao, tôi cứ mặc định rằng cậu ấy vừa ấm, lại vừa đắng. Nói sao nhỉ... ở Vic có một cái gì đó rất khác lạ. Đôi lúc tôi cứ ngỡ cậu ấy là một con gió, luôn ở ngay đây. Nhưng để bắt Vic ư? Khó lắm! Cậu ấy với mọi người cũng như cậu ấy với tôi... chẳng có chung một sợi dây liên kết nào cả, dù tôi luôn tha thiết hy vọng rằng chỉ cần sợi dây nối liền tôi và Vic mỏng manh như một sợi tơ cũng được. Cũng giống như hai đường thẳng song song tách biệt, thế giới của cả hai chúng tôi luôn luôn cách nhau một khoảng vừa đủ để không ai có thể đặt chân vào được thế giới của người kia. Trái đất vẫn sẽ quay và hai chúng tôi sẽ cứ bình thản trôi qua nhau mà không giao nhau tại một điểm nhất định nào.

Tôi nghĩ như thế.

Cho đến một ngày.

Hôm ấy dờ ương và ẩm ướt. Chúng tôi tập trung trong khán phòng lớn, tham dự một buổi lễ trao giải cho học viên xuất sắc. Khi Hội đồng thẩm định nghệ thuật thông báo trường tôi có một giải quán quân trong cuộc thi hội họa, thì cả khán phòng như bùng tỉnh khỏi những cú ngáp ngắn dài, đột nhiên dồn sự chú ý vào người đạt giải - là cái người mà ai - cũng - biết - là - ai - đấy! Hiệu trưởng Steve mỉm cười đầy tự hào, chìa mic hỏi xem Vic có muốn nói vài điều gì đó hay không. Nhưng cậu ấy chỉ lạnh nhạt, tay ôm hồ bức tranh đạt giải, cúp lưu niệm và bó hoa to tướng.

- Nothing!

Cả khán phòng chùng hấn xuống, chìm trong im lặng. Cơ mặt thầy Steve thoáng cứng đờ như khúc gỗ. Tôi ngược nhìn Vic, vẻ bất cần vẫn ngoan cố chiếm trọn khuôn mặt ấy. Rồi cậu thân nhiên bước xuống trong loáng thoáng tiếng xì xào của mọi người, tỏ vẻ chẳng có gì là quan trọng cả, hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời lẽ sặc mùi chế giễu và rõ ràng là chẳng hay ho. Chẳng hiểu tại sao, cũng chẳng biết vì lý do gì mà lúc này trong lòng tôi bỗng nhiên lại nhen nhóm ý nghĩ muốn được chạm tay vào tấm lưng rộng nhưng cô độc của Vic. Tôi đứng bật dậy, len ra khỏi tất cả những thị phi về cậu ấy, bước chân tôi cứ thế tìm về phía có mái tóc màu hạt dẻ đang khẽ bay bay...

... Cô đơn, chẳng phải sẽ mất đi, khi có ít nhất là hai người ở cạnh bên nhau?

Tôi cứ theo sau Vic một đoạn vừa đủ để nhìn rõ những thứ hoa hòe vừa bị cậu ấy ném mạnh vào thùng rác. Trong số đó còn có cả bức tranh đoạt giải, nằm lẫn lóc, chổng chơ, lẫn vào trong đám vỏ bánh snack và vỏ chai soda. Mấy giọt nước bản thân nhiên bắn cả lên những mảng màu. Tĩnh lặng đi tại giây phút ấy, một ý nghĩ gì đó đã mập mờ nổi lên trong tâm trí tôi. Khó hiểu lắm, khó xác định lắm. Cảm giác không thể tưởng tượng cứ như một đám mây, nó mặc nhiên túm lấy chân tôi và để tôi bay lơ lửng trên khoảng trời. Tay tôi run run khi chạm vào bức tranh. Sau khi gạt bỏ hết mớ suy diễn lung tung không có cơ sở, tôi mới dám cất tiếng gọi Vic. Vic quay lại, nhưng cái nhìn từ phía cậu ấy chỉ trong chớp nhoáng, rồi sau đó lại quay đi, như thể sự xuất

hiện đột ngột của tôi chẳng ảnh hưởng gì đến việc bước đi của cậu ấy cả.

- Vic... bức tranh này... của cậu. - Tôi cố gắng tiến đến gần hơn, kìm lại những thứ xúc cảm không tên gọi. Nhưng có vẻ như Vic không muốn nghe tôi, bằng chứng là thái độ lạnh lùng cổ hữu đang lộ rõ qua giọng nói trầm băng lãnh:

- Không phải của tôi!

- Nhưng...

- Đã bảo là không phải! Đừng có phiền phức nữa! - Lần này những tia máu đỏ vẫn bất chợt hằn sâu trong đôi mắt Vic, khuôn mặt cậu ấy không giấu nổi những vết gân xanh. Tay tôi miết chặt đường hoa văn trên khung tranh, không thể thốt lên thêm lời nào nữa. Cho đến khi tầm lưng cao ngạo kia quay ngoắt đi khuất vào bức tường, tim tôi mới đập lại từng nhịp nức loạn. Rồi tôi nghe thấy giọng mình, mờ nhạt giữa hoàng hôn, chìm ngập trong sắc đồng xám xịt và mất hút trong mây trời băng lạnh.

- Tôi chỉ muốn nói rằng... cậu... không hề đơn độc, Vic ạ!

Bên cạnh tôi... chỉ còn gió và lát phát những bông tuyết trắng. 3. Gửi lại chút buồn cho bức tranh của ngày xưa cũ

Tôi đặt bức tranh của Vic nơi bàn học, cạnh khung cửa sổ nhạt màu nắng. Một bức tranh buồn về biển, có một cô gái quay lưng đứng bơ vơ trên bãi cát, những con sóng nhô cao, bọt trắng xóa nhuộm màu trời. Tôi chẳng hiểu Vic đã nghĩ gì khi vẽ bức tranh này, nhưng nó dường như không phải là một tác phẩm được tạo ra trong lúc chủ nhân ngẫu hứng. Bức tranh đẹp, thể hiện rất rõ sự giằng xé giữa trời và biển. Sóng cổ vuron đến lòng bàn chân cô gái. Mấy cô đưa tay chạm vào những sợi tóc cô. Tôi nghe lòng mình lột thõm vào chuỗi xúc cảm chênh vênh kỳ lạ. Tôi thấy tim mình thôn thức khi bắt gặp chút gì đó như là tâm hồn của Vic thả trôi theo những mảng màu xanh trắng. Những ngày qua, có thứ gì đó trong tôi thật bất thường. Tôi nghĩ nhiều về Vic, rất nhiều, nhiều hơn hẳn trước đây. Tâm trí luôn ngập tràn hình ảnh đôi mắt màu cafe kìm nén những đợt sóng lớn, khuôn mặt căng cứng những nét buồn và cả cái dáng cao cao ráo những bước nhanh nhưng xiêu vẹo.

Tôi tìm đến nhà Vic, theo địa chỉ lần mò được từ cuốn sổ trong thư viện. Chuyến xe buýt lúc chập choạng tối đưa tôi đến một góc khuất tách biệt với đường phố Marktsgasse nhộn nhịp. Căn nhà số 128 nằm im dưới giàn cây leo, với ba tầng, một khoảnh sân trồng đầy hoa, và quá nhỏ so với những gì tôi tưởng tượng. Thực ra thì điều này sẽ chẳng quan trọng gì, nếu như những hội buôn trong trường không bỏ lỡ ba la rằng cha Vic có một xưởng chế tạo đồng hồ rất lớn. Căn nhà này quả thực đã làm mất cân bằng mức độ giàu có, mà người ta vẫn thường hay áp đặt lên Vic.

Chẳng có gì đáp lại tôi sau ba lần bấm chuông cửa, thế là tôi đành đánh bạo đẩy mạnh cánh cổng sắt kiểu Âu nặng trịch. Cổng không bị khóa và tôi dễ dàng lọt vào khoảnh sân có lát những ô đá gồ ghề. Tôi tiến đến gần sảnh nhưng chưa đến nơi đã giẫm phải những cành cây khô gãy rải rác trên nền đất. Nghe tiếng động, một người đàn ông trung niên có mái tóc điểm bạc ngồi trong nhà ngoảnh ra. Tôi dẹp bỏ mọi sự ngỡ ngàng, vội lắp bắp thanh minh rằng mình chỉ muốn đến gặp Vic để trả lại bức tranh cho cậu. Người đàn ông đó gạt đầu cười hiền. Ông vui vẻ mời tôi vào nhà sau khi đã gấp lại cuốn sách đang đọc dở. (TT)

Phải một lúc sau, qua chào hỏi xã giao và đôi lời giới thiệu, tôi mới biết người đàn ông đó là cha Vic. Lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối, ông bảo rằng Vic đã đi đâu đó từ chập tối rồi. Tôi mỉm cười đáp lễ, bảo rằng mình cũng không có ý định nán lại lâu rồi tranh thủ đưa mắt len lỏi khắp các gian nhà. Một sự lạnh lẽo không thể che giấu cứ xộc thẳng vào tâm trí. Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác lạ lẫm như vậy, mọi ngóc ngách của căn nhà này cứ băng lạnh mùi vị giống hệt như một mâm cơm đắng chát và ngượng ngất.

- Cha! Spaghetti của cha đây!!!

Khi chúng tôi đang ngồi yên với vài mẩu chuyện nho nhỏ và đón ánh lửa từ lò sưởi, thì cánh cửa gỗ sơn trắng bất ngờ bật mở và sau đó... Vic bước vào. Nụ cười trên môi cậu ấy tắt ngấm khi nhìn thấy tôi. Ông Hudson - cha cậu ấy - bảo tôi đã chờ cậu ấy được một lúc rồi và tại sao chúng tôi lại không cùng đi dạo ra sau vườn một chút nhỉ. Vic có vẻ không thoải mái trước lời đề nghị của cha nhưng cũng đành phải miễn cưỡng gạt đầu, sau khi thu lại ánh mắt xoáy mạnh vào bức tranh tôi đặt ở mép bàn.

Khu vườn ngập trong vị đông buốt giá. Vic không hề rằng đến nửa lời, khuôn mặt dăm dăm. Tôi cũng chẳng dám cất tiếng, cứ để mặc cho im lặng bao trùm. Chẳng có gì đặc biệt. Cho đến lúc tôi mới chân, vô thức tựa người vào lan can gỗ mục và... vấp phải một hòn đá. Khi ấy, một bàn tay đã nhanh thật nhanh vuron ra chụp lấy tôi đang sắp tiếp đất bằng một cú ngã đau điếng.

- Cảm... cảm ơn. - Tôi lí nhí sau khi Vic đã buông tay mình ra, cố vùi vào gió khuôn mặt đang bùng đỏ. Định sẽ không nói thêm điều gì nữa, nhưng đột nhiên sáng lóa dưới ánh trăng, khiến tôi hốt hoảng như giẫm phải lửa.

- Máu...

Vic bất ngờ hướng theo sự hoảng sợ của tôi. Cậu đưa tay lên mặt mình... và lúc đó tôi mới nhận ra, máu trên cằm là do cậu ấy đã dùng bàn tay bị tróc một lớp da quẹt vào đó.

- Tổ lấy bông băng!

- Không cần! - Vic gạt phắt đi, tỏ ra hoàn toàn bình thản trước sự luống cuống của tôi. Rồi cậu ấy lôi ra từ trong túi áo một ít bông gạc, ung dung thấm lấy những giọt máu đỏ thẫm đang rơi tự do xuống nền tuyết trắng. - Đừng ngạc nhiên, cái này với tôi là bình thường thôi! - Vic chậm rãi, chăm chú vào vết thương của mình. - Mà cũng đừng lo, không phải lỗi tại cậu. (TT)

Bàn chân tôi lún nhẹ vào lớp tuyết phủ dày. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, khuôn mặt Vic bỗng nhiên sáng bừng như một vì tinh tú. Cậu ấy tỏ ra hơi khó chịu

khi bắt được tia nhìn chăm chăm ấy của tôi. Nhưng rồi cũng lại quay đi, vẻ như không hề thích nói lên một điều gì đó, ngay cả những điều mà mình không hài lòng.

- Vic này... - Tôi cất tiếng, thật nhỏ, như sợ rằng nếu nói lớn hơn, Vic và cả không gian tuyệt đẹp xung quanh sẽ vỡ tan như một tấm gương mỏng manh.
- Tôi có thể biết tại sao không?

- Chỉ là một tai nạn nhỏ thôi...

- Không, tôi không hỏi vết thương trên tay cậu! - Tôi lắc nhẹ đầu khi nhận ra cậu ấy đang hiểu sai ý mình. - Tôi muốn biết... tại sao cậu lại muốn vứt bức tranh? Tại sao cậu lại trở nên tách biệt? Và...

- Chẳng tại sao cả! - Vic ngắt lời tôi bằng vẻ mặt lạnh lùng. Cậu ấy phồng phồng lớp áo dính đầy những bông tuyết, toan đứng dậy bỏ đi. Tôi vội đập thật mạnh, một thứ gì đó cứ quặn lên và không hiểu sao lại khiến tôi nghĩ rằng Vic sẽ biến mất nếu như cậu ấy cứ tiếp tục đi mãi vào những khoảng tối.

- Vì cậu... cô đơn sao?

Bước chân Vic khựng lại. Đôi đồng tử màu café co lại như đang kìm nén một sự giận dữ. Tôi hiểu rõ mình vừa làm gì. Việc liều lĩnh đánh thức con sóng bao lâu nay vẫn ngủ vùi trong trái tim đầy vết xước bao lâu nay vẫn ngủ vùi trong trái tim đầy vết xước chẳng khác nào lôi con giận của Vic lên đến đỉnh điểm. Hai vai tôi đã bắt đầu run lên. Nhưng thật kỳ lạ... tôi không hề sợ. (TT)

- Cậu có thực sự hiểu... cô đơn là gì không?

Mấy dây thường xuân khô héo bám chặt vào những kẽ hở của hàng rào thép gai thỉnh thoảng lại run rẩy. Tay Vic vô thức siết chặt. Tôi ngập ngừng, định đáp lại nhưng rồi chợt nhận ra... hình như cậu ấy không cần một câu trả lời nào cả.

- Là lúc tất cả thế giới đeo mặt nạ khi nhìn cậu và chỉ hiện rõ bộ mặt thật khi cậu đã quay lưng lại. - Vic hướng mắt lên cao, tiếp tục. - Là khi cậu nhận ra chẳng còn được ai cần đến và luôn phải sống trong nỗi sợ hãi bị bỏ rơi. Là khi cậu phát hiện những người mình yêu thương bấy lâu nay đã che mắt cậu bởi những chuyện đời đời dối trá! Cậu hiểu không? Bởi vì tôi... chỉ là con rối trong tay họ! Họ bảo rằng tôi chỉ là một thằng con hoang. Sống bám vào người chẳng phải cha mình và mòn mỏi đợi chờ tình thương từ một người mẹ!

...

- Cậu hiểu chứ?

Tôi nghe rõ lời Vic. Ướt đầm sương đêm. Lạnh buốt như tuyết. Và rời rạc như mảnh lá khô cuối mùa. Dù không thể biết được Vic đã trải qua và đang chịu đựng những thử thách khập khiễng gì, nhưng bằng một linh cảm kỳ diệu nào đó, tôi bỗng nhiên nghe thấy trái tim của cả cậu ấy và tôi... đang đập những nhịp giống nhau. Tôi không nói gì nữa cả, chỉ có vươn tay, chạm thật khẽ, thật nhẹ nhàng vào những sợi tóc mềm mượt đang che kín đôi mắt màu café ấy. Thấy lòng mình cứ nao nao hết như đang phải nếm vị màu nâu đắng ngắt của con gió giữa mùa.

- Cậu... hiểu... chứ? - Giọng nói đã mất dần âm vực trầm băng lạnh, cậu ấy hướng về phía tôi một ánh mắt ngập màu tuyết.

Tôi hiểu mà! ... Để vẽ một mảng màu sáng khác

Có một thứ rõ rệt nào đó đã thực sự đổi thay sau buổi tối lạnh lẽo ở nhà Vic ngày hôm ấy. Trước đây tôi cứ ngỡ rằng Vic bất cần và kiêu ngạo. Nhưng bây giờ, rốt cuộc tôi cũng hiểu, người con trai ngang tàng và ngạo nghễ ấy hóa ra cũng chỉ là một con mèo hoang đáng thương, sự lạnh nhạt khi Vic sống giữa lòng thế giới có chăng cũng chỉ là một bản năng tự vệ. Tôi cũng tìm thấy nguyên nhân tại sao hội con gái cổ tình bỏ quên và không muốn tiếp cận cậu ấy. Vì gia thế. Vì thân phận. Hay vì tí ti những lý do này nọ khác. Thành kiến nặng nề đã khiến người ta dồn Vic vào chân tường và thay vì chạy thoát, cậu ấy lại cố thu mình vào cái góc bé nhỏ ngột ngạt. Suy cho cùng thì Vic cũng giống tôi, cũng đều chạy trốn thế giới mà không có ai chấp nhận cho mình tồn tại. Chúng tôi hóa ra lại là hai kẻ cùng ngập ngụa trong những nỗi đau và bị vùi lấp bởi những lần khua tay của cuộc đời.

Tôi không còn chủ động xuất hiện trước Vic, chúng tôi chỉ thỉnh thoảng lướt qua nhau trong sự vội vã của những dòng chảy xung quanh. Tôi cũng nghĩ rằng, sẽ không còn cơ hội nào cho tôi được ở gần bên cậu nữa cả. Ấy thế mà... khi Vic đột ngột gọi tên tôi vào một chiều thu viện muộn, thì tôi đã phải tập cách nghi hoặc những điều bất khả thi có thể xảy ra giữa cuộc đời.

Có ai đoán trước được những điều duyên phận đã sắp đặt đâu...

- Tôi không biết là ngoài mình ra, vẫn còn có người biết đọc những tập tranh của Picasso và Vangogh...

Tôi đánh rơi vài chục nhịp thở, theo phản xạ giấu hai tập tranh ra sau lưng, chẳng biết phải nên nói gì. Ngay cả việc tôi cố "dấn thân" vào hội họa là vì muốn hiểu Vic... cũng bị cậu ấy phát hiện ra hay sao?!

Vic không nói gì thêm, chỉ mím môi nhìn tôi, một cái nhìn không ngạo mạn, không chán ghét, không tổn thương, rất khác, hoàn toàn khác so với những lần trước đó. Tôi bỗng dưng nghĩ đến khoảnh khắc khi tôi và cậu ấy ngồi bên nhau trong khu vườn, rồi lại nghĩ đến thế giới tách biệt của cả hai chúng tôi.

- Nhật Vy... cảm ơn!

Giây phút khi mà nét nắng nhàn nhạt của ngày đông sắp tắt, tôi chợt thấy một vạt mà sáng ánh lên nơi khóe môi của Vic.

Ấy là một nụ cười.

Và rồi, hết như một cơn mơ... tôi đã hy vọng và chờ đợi một điều kỳ diệu.

Kể từ lúc đó, thế giới của hai chúng tôi đã bắt đầu từ bỏ việc song song chạy thẳng để rẽ sang những con đường khác. Chẳng biết tại sao sau một lời cảm ơn, Vic lại cứ bình thản để mình rơi vào cái lọ cuộc sống kín mít không kẽ hở của tôi như vậy. Sau này, khi đã đủ thân, Vic mới bảo rằng chính tôi mới là người chui vào cuộc sống của cậu ấy trước. Có vẻ thế. Tôi chỉ thầm mỉm cười và cũng chẳng bận tâm nhiều. Cuộc đời đôi lúc cũng cứ trôi theo cái cách chuyện gì đến sẽ đến mà không ai có thể lý giải nổi đấy thôi.

Mặc kệ trái đất cứ quay, mặc kệ vạn vật cứ mặc sức xoay chuyển...

... Chúng tôi đã bắt đầu bên nhau như thế.

Vic có vẻ đã vất vả bộ mặt thờ ơ và khó chịu trong những ngày ở bên tôi. Tôi chẳng biết lý do gì đã khiến cậu ấy chịu hé lòng ra với mình. Thỉnh thoảng, khi chúng tôi ngồi quá lâu trong không gian im ắng của thư viện, tôi và cậu ấy lại bằng quơ kẻ cho nhau nghe những mẩu chuyện dài bất tận không đầu không cuối. Vic biết về đất nước nhỏ bé của tôi, nền văn hóa phương Đông và cả cách đọc tiếng Việt sao cho chuẩn. Tôi thì biết về mấy món đặc sản của Thụy Sĩ, những điểm du lịch ở Geneve đẹp mê hồn và cả chuyện xưởng đồng hồ của cha cậu ấy không còn hoạt động nữa. Vic trầm lặng kể tôi nghe, rằng người mẹ đã rũ bỏ cậu không yêu cha cậu. Rằng người ta tẩy chay xưởng đồng hồ vì những thành kiến cho rằng cậu không phải là một người xứng đáng kế nghiệp cha. Rằng cậu chỉ là đứa con rơi của mẹ và một người đàn ông sống ở vùng ngoại ô Zurich.

- Nhưng cha tớ yêu mẹ. - Vic nhìn ra cửa sổ. - Ông đã kiên quyết giành lấy bà và mang về bên mình. Mẹ tớ, như một cánh chim phượng hoàng khao khát biến tình, bà bức bối vì bị cha giam lỏng trong căn biệt thự cao sang nhưng trống rỗng. Những ngày tháng bị vùi dập tuổi thanh xuân đã khiến mẹ căm ghét tớ. Rồi bà... đã tự giải thoát... vào năm tớ 15 tuổi.

- ...

- Bức tranh đoạt giải... là tớ về mẹ, đứng giữa biển và trời. Nhưng rồi dù bị giằng xé đến đâu, bà vẫn chọn cách rời bỏ bầu trời, rời bỏ cha con tớ để hòa vào biển lớn. Bức tranh đó chẳng có giá trị gì khi tách rời khỏi tớ. Vậy mà những kẻ náo nhãng và kém trí đã cho rằng đó là thứ kiếm được bạc tỉ. Thế nên, tớ đành phải phá hủy nó trước khi bị họ cướp mất!

Tôi lặng im nghe hết những lời Vic, chợt thấy lòng mình rơi xuống một khoảng tối thăm thẳm sâu. Câu chuyện của cậu ấy có một sức ảnh hưởng lớn, tôi bắt đầu nghĩ đến mẹ mình. Rồi sau đó tôi nghĩ đến cha. Lần đầu tiên... những thứ tôi cố nén chặt trong lòng... nay đã bật tung ra hết cả. Tôi run rẩy nói về những mất mát. Rằng mẹ mất năm tôi 6 tuổi và ngay sau đó là cha ra đi. Rằng tôi đã trượt dài trong hẫng hụt khi nhận được học bổng và cuốn gói đến Berne trong hôn tử. Rằng tôi đã sống nhặt nhèo với chuỗi ngày bơ vơ không nơi bám víu.

- Vic, tớ cũng... cô đơn lắm!

Có một sự đồng cảm kỳ diệu nào đó đã vô thức gắn kết hai chúng tôi. Đáy mắt Vic bỗng nhiên mất đi vẻ tĩnh lặng bởi một chút rung cảm nhẹ. Một lần hơi ấm len lỏi vào những ngón tay run rẩy và rồi... những đầu ngón tay lạnh lạnh từ từ siết chặt lấy từng giọt nước mắt đang lăn khề khàng.

Ngoài kia... đông đã tàn, tuyết đã phai.

Chúng tôi, dường như đã chạm được vào trái tim nhau và đã làm lan tỏa hai mảng màu sáng tối.

Bắt đầu...

Vic bảo tôi rằng cậu ấy sẽ vực dậy xưởng đồng hồ, đã đến lúc làm những chiếc đồng hồ của cha cậu ấy sống lại sau gần 3 năm chết lặng vì sự ra đi của mẹ. Tôi nhận thấy tình cảm của Vic dành cho cha, dù rằng ngăn cách giữa cậu và ông ấy vẫn còn bức tường rào: không cùng chung huyết thống. Vic bảo vì cha luôn để cậu tự do với niềm đam mê giấu trong những bức tranh của mình. Và cậu đã rất biết ơn ông vì điều đó.

Thế giới bên ngoài lại được dịp dậy sóng khi nghe phong phanh tin đồn xưởng đồng hồ Hudson đang chuẩn bị đi vào hoạt động. Những ánh nhìn soi mói, những cái chi trò mĩa mai, những lời chế giễu độc địa vẫn ào đến như bao lâu nay vẫn thế. Nhưng Vic chẳng bận tâm nhiều. Tuy vậy, sự bình thản của cậu ấy lại như đang biểu lộ rằng chỉ cần tồn tại là đủ. Những lúc nhìn thấy cậu ấy cuối đầu ngồi lặng trước giá vẽ, tôi lại thấy lòng mình mòn vẹt bao thứ cảm xúc rồi bời. Khi ấy Vic nhỏ bé lắm, nhỏ bé hết như một dấu chấm giữa trang giấy trắng. Rồi bỗng dưng tôi nghĩ đến chiếc cốc thủy tinh bị mình đánh vỡ mấy hôm trước và cả thanh âm khi những mảnh vụn chạm phải nền nhà. và tôi sợ. Sợ một lúc nào đó, cậu ấy cũng sẽ trở thành... một chiếc cốc thủy tinh như thế.

Tôi thường xuyên ghé đến căn nhà số 128 để ngồi bên Vic sau khoảng vườn đầy những bông hoa dại. Chúng tôi không nói gì với nhau nhiều, cứ thế để mặc cho suy nghĩ của riêng mình bám đuổi theo vạn vật nắng mãi trên cao. Thỉnh thoảng, bàn tay tôi lại khe khẽ chạm vào đầu ngón tay đã vươn chút hơi ấm của Vic và tôi có cảm giác sự run rẩy từ trái tim đáng thương vẫn luôn thường trực trong những nhịp đập. Vic hay ngược nhìn trời, như đang mãi tìm cánh phượng hoàng của những ngày đã trôi về phía cũ. Đôi mắt màu cà phê cứ tròn ướm một chút tổn thương, hoen gì một chút hẫng hụt và cả chơi vơi như đang bầu vịu vào một niềm tin nào đó. Tôi vẫn tin những câu chuyện về mẹ luôn mãi miết bám lấy những vết rêu xanh hằn sâu trong ký ức của Vic, và có lẽ... thứ cậu ấy đang khao khát đơn giản chỉ là một mẫu nhỏ tình yêu từ mẹ.

Sẽ rất khó khăn để một ai đó có thể quay đầu và đối mặt với quá khứ, nhưng sẽ là rất đau nếu như ta cứ cố đi tiếp với những nỗi niềm vướng bận.

- Vậy này... nếu tớ không ở bên cậu nữa... thì sao?

Can't you hear the voices of my heart?

I was staying here just wanna see your happiness.

Tôi không đáp lại giọng nói trầm trầm của Vic. Chỉ nhẹ nhàng tựa vào vai cậu ấy, khe khẽ hát bài hát của Yuri Chika. Trái tim cậu ấy khe khẽ rung, xuyên qua tất cả những vết cắt đan xen nhau rồi bời, chẳng chặt.

Chắc là cậu ấy hiểu.

I was staying here... and always here...

... Về

... Giao mùa. Đông tan vị đắng để nhường chỗ cho Xuân ngọt lịm. Berne rạo rực trong màu áo mới. Tôi thông thả đi dọc khuôn viên trường phía sau thư viện, tìm ngất nhịp theo tiết tấu của bản giao hưởng cuối mùa. Qua bao mùa nắng, những tán cây vẫn phơi phới xanh tươi, nhiều thứ đến và nhiều điều trở về, những bước chân tôi in trên mảnh đất trời Âu cũng đã dần đậm nét. Tôi bắt đầu tập vẽ. Về một cuộc sống bình thản hơn. Những bài luận cứ từ trên trời rơi xuống đã không còn khiến tôi cáu bẳn như ngày đầu, những ánh nhìn thiếu thiện cảm từ hội bạn cũng đã dần biến mất. Thỉnh thoảng trong căn tin, tôi mỉm cười với Cheryl lớp trưởng. Hay thỉnh thoảng trong giờ thí nghiệm, tôi chủ động lấy mẫu quan sát và viết báo cáo hộ những người trong nhóm. Thật ra, vốn chẳng có gì là khó khăn. Tôi dần quen với việc thích ứng với một cuộc sống mà mình không - được - phép lẻ loi đơn độc.

...

- Vy! Vic... đi rồi.

Ông Hudson gọi tôi vào một ngày khi Berne đang hân hoan với những vòm nắng đẹp. Mời tôi một mẫu bánh Apfelkuchen và một tách lục trà nóng hổi, ông cười hiền, chất giọng trầm ấm nhẹ bằng như một vệt khói.

Vic đi rồi.

Vic đi rồi.

Vic đi rồi.

Trà trong tách của tôi sực chút nữa thì văng ra.

- Thăng bé đi thăm mộ Elle ở ngoại ô Zurich. - Ông tiếp tục. - Vic chỉ muốn mẹ nó nghe thấy được tình yêu của mình.

Tôi gật đầu đáp khẽ. Tôi biết... cậu ấy nhất định phải đi. Và ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến...

Luôn luôn phải tìm cách kết thúc trước khi muốn bắt đầu mà!

Những tán cây leo đã nhú những mầm xanh mon mơn. Vài đốm hoa li ti xen lẫn những vạt rêu đã tung bùng vây kín khu vực bậc cầu thang. Tôi mỉm cười, bước chậm chậm trên con đường Marktgasse rải sỏi, trong đầu cứ ngân nga mãi một giai điệu không tên da diết. Lời cha Vic bất chợt vang vọng mãi trong trái tim tôi. và tôi biết lúc này việc mà ông ấy nên làm là chờ đợi. Còn tôi... thì chỉ cần thật kiên nhẫn với tình cảm trong lòng mình.

- Vic thật sự can đảm hơn ta. Và ta rất hạnh phúc vì điều đó, Nhật Vy ạ!

Cậu sẽ về, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Khung Trời Vàng Không Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.